

חַת־ת לַשַׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֵׁת וְאֵרָא ג' שַׁבָּט, ה'תשפ"ד

מְקֻדָּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁוֹי

ה' הוֹרִיד בְּרֵד לְהַחְרִיב כְּמַעַט כָּל דָּבָר שֶׁהָיָה בַחוּץ. פְּרָעָה אָמַר שֶׁהַיְהוּדִים יְכוּלִים לְלַכֵּת אֲבָל שָׁנָה אֶת דַּעְתוֹ כְּשֶׁהִבְרֵד פָּסֵק.

מַכַּת בְּרֵד - הַמִּשָּׁף:

מִשָּׁה אָמַר לְפָרְעָה: בְּזַמַּן הַזֶּה מָחָר, ה' יַעֲשֶׂה אֶת הַבְּרֵד מְאֹד חָזָק, כְּמוֹ שֶׁלֹּא רָאִיתָ אֵף פְּעַם קוֹדֵם. הַכֹּנֵס אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁלָּךְ פְּנִימָה, בְּגִלְגַּל שֶׁכָּל מֵה שֶׁבַחוּךָ, יִהְרָגוּ! חֶלֶק מֵהַמְצָרִים הַכֹּנִיסוּ אֶת הַבְּהֵמוֹת שֶׁלָּהֶם פְּנִימָה, אֲבָל לֹא כוֹלָם.

מִשָּׁה הָרִים אֶת מִטְהוֹ, ה' הִשְׁמִיעַ רַעַם וְהַחֵל לְרֹדֵת בְּרֵד - כַּדּוֹרִים גְּדוֹלִים שֶׁל קָרַח, וְגַם אִשׁ! הַבְּרֵד שָׁבַר כָּל מֵה שֶׁהָיָה בַחוּץ, מְרַבֵּית הַצְּמָחִים, כָּל הָעֵצִים וְכָל חַיָּה אוֹ אָדָם שֶׁהָיוּ בַחוּץ. אֲבָל בְּאֶרֶץ גִּשְׁן לֹא יָרַד בְּרֵד, בִּינוֹן שֶׁשָׁם גָּרוּ הַיְהוּדִים.

פְּרָעָה קָרָא לְמוֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וּבִפְעַם הַזֶּה הוֹדָה בְּפִנְיָהֶם כִּי הוּא אֶכְנֹן לֹא מִתְנַהֵג כְּרָאוּי " ה' הוּא הַצַּדִּיק וְאֲנִי הַרְשָׁע!" הוּא בִקֵּשׁ מֵהֶם לְהִתְפַּלֵּל שֶׁהַבְּרֵד יִפְסִיק וְאָמַר שֶׁהוּא יִרְשָׁה לַיְהוּדִים לְצֵאת מִמְצָרֵיהֶם! מִשָּׁה יָצָא מִחוּץ לְעִיר (כִּי הָעִיר הָיְתָה מְלֵאָה בְּעַבּוּדָה זָרָה) וְהִתְפַּלֵּל שֶׁהַבְּרֵד יִפְסִיק. לְמִרוֹת שֶׁהוּא יָדַע שֶׁעֲדוֹן פְּרָעָה לֹא בְּאִמַּת חֲשַׁשׁ מֵה'.

ה' עָצַר אֶת הַבְּרֵד מִלְּפֹל לְמִרוֹת שֶׁחֲלָקִים מִמֶּנּוּ הָיוּ עֲדִין בְּאוֹרֵי! אֲבָל מִיָּד כְּשֶׁפְּרָעָה רָאָה שֶׁהִגְשָׁם, הַבְּרֵד וְהָרַעֲמִים פָּסְקוּ, הוּא הִתְעַקֵּשׁ שׁוּב וְלֹא הִרְשָׁה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְצֵאתוֹ!

תְּהֵלִים / יוֹם ג' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים י"ח - כ"ב

בְּפָרֶק י"ט, יִשְׁנוּ פְּסוּק הַמְדַבֵּר עַל הַתּוֹרָה: "תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ". - הַתּוֹרָה שֶׁל ה' הִיא שְׁלֵמָה, וְגוֹרֶמֶת לְנִשְׁמָה לְהִרְגִישׁ טוֹב.

הַאֲדָמוֹר הַזֶּה מְשַׁתְּמֵשׁ בְּפִסּוּק הַזֶּה כְּדִי לְהַרְאוֹת מִפְּנֵי מֵה הוּא שְׁמַח כְּשֶׁחֲסִידִים לְמָדוּ אֶת כָּל הַשֵּׁשׁ (מִשְׁנִיּוֹת וְגַמְרָא) בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת בְּמַהֲלָךְ הַשָּׁנָה. כְּשֶׁהַתּוֹרָה הִיא תְּמִימָה - מְשַׁלְּמֵת (כְּשֶׁכָּל הַתּוֹרָה

תניא / פרק ט"ז (ג' שבט שנה מעוברת)

אחרי שהפרנו את הצדיק ואת הרשע, האדמו"ר הזקן מלמד אותנו מהו בינוני! בפרק האחרון למדנו שזה לא מספיק להיות בינוני, צריך להיות "עובד", אנחנו צריכים ללכת את ה"קילומטר הנוסף" ולעשות יותר מכפי הרגילות שלנו!

היום, האדמו"ר הזקן מלמד אותנו שני דברים שהבינוני צריך לזכר תמיד:

1. הדבר הראשון הוא, שזו **העבודה שלו** לודא שהיצר הטוב נשאר השולט. (מורה צריך לזכר שחלק גדול מאד של עבודתו, הוא לודא שהוא שולט במה שקורה בפתה והתלמידים לא עושים מה שעולה בדעתם!)

הבינוני (זה מה ש**כלנו** מנסים להיות) צריך להשאר האחראי ולא לתת ליצר הרע לחולל בעיות.

2. כפי שלמדנו קודם, שהדרך להשאר השולט היא שתהיה לאדם אהבת ה' ויראת שמים כדי שהנשמה שלנו תהיה חזקה ותמיד תנצח.

איך אנחנו יכולים לאהב את ה'? על ידי מחשבה עד כמה ה' מיחד!

האדמו"ר הזקן היום אומר לנו שזה לא אפשרי לכל אדם ואדם להרגיש עד כמה הוא אוהב את ה'. אתם יודעים כיצד אתם מרגישים כשאתם אוהבים מישהו, כמו שאתם אוהבים את אבא או אמא או התינוק שלכם.

אז מה יעשה הבינוני אם הוא לא מצליח להרגיש כזו אהבה לה'?

כל אחד יכול לחשב כיצד ה' ברא כל דבר בכל העולם כלו! אנחנו כלנו יכולים לחשב על כך שה' נתן לנו מצוות מיוחדות לקיים, כדי לקרב אותנו אליו, בגלל שה' אוהב אותנו! ואפילו שהאדם עלול שלא להרגיש את זה, זה עדין סוג של אהבת ה'! זה מעורר אותו לקיים את מצוות ה' בדיוק כמו הסוג השני של אהבת ה' שאדם יכול להרגיש בלב! זה נקרא תבונה - סוג של אהבה שחושבים על ה' ולא מרגישים.

איך אנחנו יכולים ללמד לחבב ילד מהפתה שלנו? אנחנו יכולים לחשב על דברים מיוחדים שהוא עושה, ועד כמה נחמד ויפה הוא מדבר, ואיזה כסף זה לשחק אתו במהלך ההפסקה. אנחנו יכולים להסתכל על עבודות האמנות שלו ולהתפעל איזה יצירתי הוא. כשאנחנו חושבים על כל הדברים האלה, אנחנו יכולים להתחיל לראות שהוא באמת ילד מיחד! אנחנו נרצה להיות נחמדים אליו ולהיות חברים שלו. יתכן ולא נאהב אותו כמו שאת אחינו התינוק, אבל גם זה סוג של אהבה.

אפילו אחרי שאנו חושבים עד כמה ה' מיחד, יתכן ולא נרגיש זאת, אבל גם זה סוג של אהבת ה'. הדבר גורם לנו לקיים את המצוות. אהבה זו נקראת "תבונה" = סוג של אהבה שחושבים אבל לא מרגישים.

האדמו"ר הזקן אומר לנו שפדי שמצוה תוכל "לעוף" לה', היא צריכה שיהיו לה "כנפים" - יראת שמים ואהבת ה'. אנחנו עלולים לחשש שאם יש לנו אהבה לה' - תבונה זו שבה חושבים על ה' אבל לא באמת מרגישים, אז המצוות שלנו לא יוכלו לעוף למעלה! הכנפים צריכות להיות בחיות כדי שהמצוות "יעופו" למעלה ותבונה לא תמיד מביאה חיות, החזק שלה מגיע עד השלב של קיום המצוה בפעל.

זה נכון - אנחנו משתמשים בגוף שלנו לקיים מצוות וגם נעזרים בחפצים שונים בעולם כלו. אנחנו צריכים להרגיש בגוף את האהבה לה' כדי שהיא תהיה "כנף" למצוה!

אנחנו אומרים על ה': "מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה" בדרך כלל הכוונה היא - כשאנחנו רוצים לעשות משהו טוב ה' מחשיב את זה כאלו עשינו אותו (אפילו שאנחנו לא יכולים).

אבל הפונה היא גם, שה' לוקח את המחשבה הטובה שלנו- את התבונה ומחבר את זה (מצרף) למצוה שעשינו, כדי שיהיו לה כנפים אמיתיות והיא תוכל לעוף לה'.

כך אנו נוכחים לראות עד כמה חשוב שהבינוני מעורר את עצמו לקיים מצוות. מה עושים כדי להתעורר על מנת להיות "בינוני"?

מספר רעיונות ללכת להתועדות ולשמע דברי חסידות שיעוררו אותנו לקיים מצוות, ללמוד שיחה של הרבי או ללמד חסידות על מצוה שדוקא קשה לקיים, לנסות ולמצא איך לעזור ליהודי אחר לקיים מצוה.

במחצית השניה של לקוטי אמרים, אנחנו נלמד על דברים רבים שאפשר לחשב ולהתבונן בהם כדי להגיע לאהבת ה' ולקיום המצוות.

היום יום / ג' שבט

היום לומדים על הדפסת ספרי תורה אור ולקוטי תורה.

תשע שנים אחרי הסתלקותו של האדמו"ר האמצעי, הצמח צדק הדפיס את מאמרי האדמו"ר הזקן בפעם הראשונה.

במכתב מהיום (ג' שבט ה' תקצ"ז) ה"צמח צדק" כותב על הספר הזה, הנקרא "תורה אור". בספר הזה יש את המאמרים של האדמו"ר הזקן על חמש בראשית ושמות (ועל כמה חגים וימים טובים).

במכתב, ה"צמח צדק" גם כותב על כך שהחלק השני של הספר, שבעז"ה ידפס בהמשך עם המאמרים על החמשים האחרים, שיר השירים ועוד חגים וימים טובים. למרבה הצער, עברו עוד 11 שנים! עד שהחלק השני הדפיס!

למה זה לקח כל כך הרבה זמן?

הממשל הרוסי היה מאד אכזרי ליהודים, והיו הרבה רשעים שם שלא רצו שהיהודים ילמדו תורה. אחד הדברים שהם עשו היה לסגור הרבה בתי דפוס יהודים, כולל בית הדפוס בקאפוסט, ששם הדפיס הספר "תורה אור". ועל כן, לא יכלו להדפיס ספרים חדשים של תורה.

החלק השני הדפיס לבסוף בשנת ה'תרח, בעיר אחרת- זיטומיר. במקום לקרא לו "תורה אור חלק ב" הוא קבל שם שונה "לקוטי תורה"..

במכתב של ה"צמח צדק" הוא מקשר בין שמו של האדמו"ר הזקן לחסידות שמלמד. שמו של האדמו"ר הזקן שניאור מרוב מהמלים שני - אור. הגימטריה של המילה אור פעמים היא 414. זו גם הגימטריה של המילה "ואהבת". האדמו"ר הזקן בכתבי החסידות מלמד אותנו איך לאהב את ה' - "ואהבת".

ספר המצוות / מצות לא תעשה ר"נ

המצוה היומית, **מצות לא תעשה ר"נ**, היא אותה מצוה שלמדנו אתמול, שאסור להונות אנשים כשמוכרים להם דברים. למשל אסור למכור חפץ יותר מכפי שויו האמת. או אסור לשלם מעט כסף על דבר ששווה הרבה יותר מכן.

רמב"ם / הלכות מכירה פרקים י', י"א, י"ב

היום ממשיכים ללמד את ההלכות העוסקות בקניה ומכירה.

בְּפָרֶק י' - לומדים מה קורה אם אדם הכרח למכור משהו, בין אם זה קרה בגלל שצטקו עליו או בגלל שאמרו לו שאחרת יגנבו את זה ממנו, מצב זה איננו נחשב מכירה על פי תורה.

בְּפָרֶק י"א - לומדים הלכות מכירה על תנאי. אם מישהו אמר שהוא ימכר את ביתו לשכן אם ימצא בית חדש בירושלים לפני הקנין, והוא מוצא בית יפה בירושלים, האם ביתו הישן שיך לשכן? הרמב"ם אומר שזה יהיה של השכן אם הוא עשה קדם קנין על הבית הישן כדי להראות ששניהם באמת התכוונו לכך. (אם הוא עושה קנין אחר כך, זה לא נחשב!).

בְּפָרֶק י"ב - מתחילים ללמד את ההלכות של המצוה היומית לא להונות אחד את השני בעסקים. זה נחשב כהונאה אם המכיר הוא 1/6 גבוה יותר או נמוך יותר מהמחיר האמתי. (אם זה פחות מכך, זה לא נחשב כהונאה בגלל שזה לא מפריע לרב האנשים בדרך כלל). אבל אם למשל מוכרים אופנים ב400 ש"ח למרות שהמחיר האמתי שלהם הוא 250 ש"ח, זאת הונאה על פי התורה, והאדם שקנה אותם יכול לבקש את כספו בחזרה.

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / הַכְּנָה לִי שֶׁבֶט

היום, ג' שבט הוא בדיוק שבוע לפני י' שבט! ביום הזה בשנת תשנ"ב - השנה האחרונה בה זכינו לשמוע שיחות מהרבי, הרבי אמר משהו שהדהים את החסידים: הרבי אמר "איך אנחנו יכולים להבין את הדרך של ה', שהאדמו"ר הקודם, שכל חייו היו למען למוד והפצת החסידות, היתה לו מחלה שגרמה לו קשי בדבור?"

הרבי אמר שאפילו שזה לא משהו שאנחנו יכולים להבין, דבר אחד אנחנו צריכים ללמד מזה בדיוק כמו שמושה רבנו נזקק לעזרתו של אהרן כדי שיזכר עבורו, כיון שהיה לו קשה. החסידים, צריכים להיות ה"אהרן" של הרבי- ה"פה" של הרבי, ללמד וללמד חסידות לאנשים אחרים. כמה חדשים אחר כך, החסידים הבינו שהרבי אמר לנו בעצם על השליחות להיות ה"פה" של הרבי, כדי ללמד חסידות לכל העולם עד ביאת משיח, שנזכר שהרבי בעצמו ילמד אותנו.

תַּפְלָה / וְלַמְלֻשִׁינִים (חֶלֶק ב')

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בהיום יום של כ"ו טבת, לומדים משמעות עמוקה יותר של ברכת "ולמלשינים". בברכה זו מבקשים מה' שיציל אותנו מכל הדברים הלא טובים שהם קלפה.

ה' ברא את העולם עם קדשה וקלפה. מה שמקרב את היהודי לה' זוהי קדשה והקלפה היא כל מה שמנסה ההפך.

מבקשים מה' לא לאפשר לקלפה להקשות עלינו. מבקשים מה' להשמיד את הקלפה בשלוש דרכים שונות. דרך כנגד כל קלפה טמאה, אלו הקלפות שצריך למחות לחלוטין: "תעקר ותשבר ותמגר".

אוּלַם יש סוג נוסף של קלפה שמנסה להרחיק את היהודי מה', אבל יכולה בקלות לשמש גם לקרב את היהודי לה'.

מרבית הדברים הגשמיים בעולם מרכיבים מהקלפה הזו, כמו מאכלים ומשחקים. אם לא משתמשים בה לדברים טובים, היא חס ושלום יכולה להרחיק את היהודי מה'. אבל אם משתמשים בה לדברי מצוה או כדי לעזור לעבודת ה', הם יכולים להפוך לקדשה ולקרב את היהודי לה'.

בברכת "ולמלשינים" מבקשים מה' שיכריח את הקלפה הזו לעזור לנו לעשות את הדבר הנכון.. אומרים "ותכניע" - שה' יעזר שהקלפה הזו תכנע ותעזור לנו בקדשה.

היות ומדבר כאן על שני סוגים של קלפות מפסיקים הפסקה קלה בין "ותמגר" לבין "ותכניע".

גֵּאֵלָה וּמְשִׁיחַ / הַצְּפִיָּה לְמְשִׁיחַ

מְקֻדָּשׁ לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֱהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בַּת הָרַב יוֹסֵף בְּרוּךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם פְּרִיזְמֵן

הַחֵיד"א מְבִיא אֶת הַנְּאָמֵר בְּמִדְרַשׁ יִלְקוּט שְׁמַעוֹנֵי עַל הַצְּפִיָּה לְמְשִׁיחַ. נֶאֱמַר שֶׁבְּזָכוֹת הַצְּפִיָּה נִזְכָּה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ. הַדָּבָר עוֹזֵר לְהַבִּין אֶת בְּרַפְת "אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ" שֶׁבְּתַפְּלַת שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה. מִבְּקָשִׁים מֵה' שֶׁיְבִיא אֶת מְשִׁיחַ "כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינּוּ כָּל הַיּוֹם", כִּי אָנוּ מְקוּיִם לְמְשִׁיחַ כָּל הַיּוֹם.

לֹא מִסְתַּפְּקִים בְּאֶמְרָה לֵה' שְׂרוּצִים אֶת מְשִׁיחַ כָּל כֶּה, אֹמְרִים לֵה' שְׂאֲפִילוּ אִם לֹא מִגִּיעַ לָנוּ מְשִׁיחַ מֵאִיזוֹ סִבָּה שְׁלֹא תִהְיֶה, מִגִּיעַ לָנוּ מְשִׁיחַ בְּגִלְל שְׁקוִינּוּ וְצִיפִינוּ לוֹ כָּל הַזְּמַן שֶׁיִּגִיעַ.

(הַתְּוֹעַדוּיּוֹת מ"ו חֵלֶק א' עֲמוּד 256)